

LBRIS

We know
books

MIHAELA STROESCU

*Farmecul iubirii
, și al păcatului*

smart
PUBLISHING

Cuprins

Farmecul iubirii și al păcatului	5
Iluzia fericirii	8
Despărțirea inevitabilă	35
Momentul adevărului	42
Vestea care schimbă totul	44
Speranță printre umbre	46
Începutul unei noi iubiri	51
Ultimele zile împreună	62
Întoarcerea acasă	65
O nouă șansă	69
Un nou început	71
Mutarea într-o casă nouă	74
Copilul care a schimbat totul	76
Umbra nedreptății	77
Jocul periculos	79

Între iubire și răzbunare	80
Lumina din viața mea – Adrian	81
În umbra răzbunării	83
Iubirea care nu ar trebui să existe	85
Dragoste sub asediu	88
Întoarcerea la iubire	90
Așteptarea	93
Escapada într-o lume nouă.....	95
Nemulțumirea și confesiunea.....	97
Împăcarea în brațele iubirii	100
Refacerea legăturii.....	104
Momentul adevărului	107
Nemulțumirea lui Adrian și adevărul din spatele dorinței de răzbunare.....	110
Întâlnirea cu judecătorul și momentul adevărului	114
Întoarcerea și confesiunea	117
Confesiunea întâlnirii cu judecătorul	121
Căsătoria	129
Întâlnirea cu Simona	142
Pași către redescoperire	144
Reîntoarcerea la sine	145
Renașterea.....	146

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STROESCU, MIHAELA

Farmecul iubirii și al păcatului / Mihaela Stroescu. - București : Smart Publishing, 2025

ISBN 978-606-068-078-9

821.135.1

Copyright © 2025 Mihaela Stroescu
Toate drepturile rezervate.

Tehnoredactor: Liviu Stoica

București, 2025

Farmecul iubirii și al păcatului

Viața... o poveste de dragoste presărată cu păcate și regrete. În ceața grea, razele firave ale fericirii se zăresc printre umbrele durerii. Am venit pe lume într-o zi rece de iarnă, parcă predestinată suferinței și dezamăgirilor! Ani întregi de așteptare m-au măcinat, iar întrebările fără răspuns continuau să mă bântuie. Fericirea inocentă a copilăriei s-a transformat într-o iluzie la maturitate. Oare cerem prea mult de la viață? Tot ce mi-am dorit a fost un strop de fericire! Am așteptat cu nerăbdare, dar și cu răbdare îndelungată, liniștea și iubirea. Viața, cu haosul ei neîmplănit, m-a copleșit. Având o copilărie imperfectă, dar plină de visuri, am încercat să-mi construiesc o viață bazată pe armonie. Am acceptat chiar și „surprizele”, momentele neașteptate, căci speranța era legată de fericire, hrănind dragostea și alungând teama din inima mea. Dar, în această luptă, m-am pierdut pentru o zi, o săptămână, o lună,

un an, iar timpul nu mi-a mai dat înapoi acele clipe. Am aprins sentimente de durere, o durere care m-a trezit dintr-o stare de visare, alunecând ușor în realitatea mea. Mă simțeam pierdută în hazard, căutând ceva care să mă ancoreze, dar ceea ce îmi lipsea era o inimă deschisă, un refugiu. Sub privirea stelelor care păreau să vegheze rătăcirea mea, am simțit că totul s-ar putea schimba. Ploaia părea să mă strige, iar vântul mă cuprindea ca o chemare către un drum necunoscut. Am gravat pe o stea numele meu, iar în adâncul sufletului speram că va veni momentul în care voi putea să zbor. Dar, pe măsură ce anii treceau și chiar dacă am ajuns la maturitate și am construit o familie, nu eram pe deplin împlinită. În ciuda tuturor realizărilor, simțeam că ceva încă îmi lipsea, că nu atinsesem acel ideal pe care îl căutam. Cândva, poate, voi înțelege de unde a început totul și unde mă va duce drumul meu.

Niciodată nu am avut parte de adevărată înțelegere sau fericire. Tot ce am putut face a fost să fur clipe bune sau să aștept să mi se ofere. Dacă m-aș fi mulțumit doar cu ceea ce mi se oferea, m-aș fi ofilit încet. Simțeam, uneori, că sufletul meu era inexistent, că viața mea era doar un roman scris fără să fiu întrebată dacă vreau să-l trăiesc așa. La o altă vârstă, frumusețea copilăriei se vedea diferit. Dar, pentru mine, copilăria nu a existat cu adevărat. Nu m-am simțit niciodată copil. Am fost aruncată prea devreme în lumea dezamăgirilor, în lumea orgoliilor și a geloziiilor. Am devenit matură înainte de vreme și am început să privesc oamenii altfel. Sunt două categorii de oameni:

unii, cei ruși de realitate, care trăiesc în propriile închipiri, fără regrete, căutând satisfacție în alcool și uitare; ceilalți, cei care pun suflet în tot, au visuri mari și speră la cât mai multe realizări. Eu voiam să fiu dintre cei care își croiesc propriul drum. Visam să termin o școală, să fiu independentă, să nu repet viața părinților mei. Credeam că mariajul îmi va aduce fericirea, că iubirea va fi scutul meu împotriva greșelilor trecutului. Am lăsat în urmă marea boală a gândurilor mele și am pornit pe un drum fără întoarcere. Am crezut că mi-am găsit alesul inimii. Dar viața s-a schimbat total, iar realitatea avea să îmi arate un adevăr pe care nu îl prevăzusem. Aveam aceeași soartă ca a mamei. Istoria se repeta. Mă întrebam mereu: „Cum pot întoarce timpul? Cum pot înțelege cu adevărat ce sunt fericirea și iubirea? Câți dintre noi știm să oferim, nu doar să primim?“. Trăiam o viață în care existau doar dorințe, regrete și pierderi. Totul părea un vis frumos, dar, în același timp, realitatea era suferință. Nimic bun nu rămâne când unul dintre noi își ia iubirea și pleacă. Am crezut că altcineva va aduce primăvara în viața mea, dar am ajuns să trăiesc o existență ciudată, la granița dintre real și imaginar.

Adevărul este o iluzie greu de deslușit.

Iluzia fericirii

Povara din inima mea era grea, o călătorie dureroasă prin trecut, prezent și, poate, viitor. În cele din urmă, am luat o decizie: trebuia să plec. I-am spus soțului meu că voi pleca, fără să știu încotro mă voi îndrepta, dar cu certitudinea că trebuie să fug cât mai departe. Poate că voi rămâne definitiv departe de el. Sau, poate, într-o zi, mă voi întoarce. Îl iubeam, dar știam că nu merită această iubire. Flavius era uimit de dorința mea bruscă. M-a privit îndelung, neînțelegând.

— Unde te duci? De ce pleci?

L-am privit în ochi, dar răspunsul era simplu:

— Flavius, vreau să-mi găsesc un loc de muncă. Nu știu unde voi sta, dar fii sigur că am să te anunț.

Îl vedeam frământându-se. Știam ce va urma.

— Ce le voi spune copiilor când vor veni acasă? Unde este mama lor? Ce va zice mama ta?

Am oftat adânc.

— Sunt acolo unde pot fi pe picioarele mele, unde viitorul poate îmi va oferi ceva mai bun.

În fața lui nu mai eram eu, ci soția care pleca. Era femeia de treizeci de ani, matură, hotărâtă, de o frumusețe inegalabilă. Îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea apelor mării, cu părul blond lăsat în bucle mari pe spate...

I-am zâmbit cu tristețe.

— Nu am să uit de voi. Voi suna zilnic. Vreau doar să ai grijă de tine, de copii și de mama mea bolnavă, până mă voi întoarce. Te rog...

Lacrimile mi-au umplut ochii, dar nu mi-am permis să le las să cadă. Apoi, fără să privesc înapoi, am pășit pe un drum neștiut de nimeni. Nici măcar de mine. Drumul spre necunoscut a fost lung și obositor, dar și plin de speranță. Nu știam exact unde voi ajunge, dar știam că trebuie să merg înainte.

Spre norocul și marea mea surprindere, într-un oraș aflat la sute de kilometri distanță, am reușit să-mi găsesc de lucru. Nu era doar un simplu job – mi se oferise un post de manager. Însă, fără să-mi dau seama, viața avea să devină mult mai complicată decât fusese înainte. Într-o dimineață, în timp ce analizam niște documente, un bărbat chipeș, cu ochii de culoarea smaraldelor și cu

un zâmbet strălucitor, s-a îndreptat spre mine. Privirea lui era pătrunzătoare, dar, totodată, greu de descifrat.

— Bună! Mă numesc Jack, sunt patronul firmei! Aș vrea să discutăm câteva amănunte despre acest post și, de sigur, să aflu mai multe despre dumneavoastră.

Tonul său era calm, dar sigur pe sine. Am zâmbit ușor, încercând să maschez emoțiile care mă copleșeau.

— Bună ziua! eu sunt Maya. Sunt încântată să vă cunosc și, bineînțeles, putem discuta despre tot ceea ce este necesar.

Discuția a fost clară, concisă. Mi s-a oferit postul, iar eu mi-am asumat responsabilitatea cu seriozitate. Făceam totul conștiincios, cu dedicare și cu dorința de a-mi construi o viață nouă. Zilele treceau într-o rutină liniștitoare: muncă, apeluri acasă în fiecare seară, întrebând dacă totul este bine. Gândul mă speria realizând că păcatul, care este un intrus, îl găzduiesc eu însămi. Apăruse păcatul care era o acțiune a unui principiu în lupta cu legea cea mare a dragostei, iar eu știam că înainte de apariția acestui sentiment tulburător, inima mea fusese plină de pace și liniște. Totul fusese armonie și dragoste supremă pentru omul care îmi fusese alături. Eram conștientă că temelia fericirii este iubirea, dar, pe zi ce trecea, simțeam cum această temelie începea să se fisureze. Mă stăpânea o teamă pe care nu o puteam defini. O teamă de necunoscut, de dorințe interzise, de alegeri care puteau schimba totul. Și, cel mai mult, o teamă de mine însămi. Drumul spre necunoscut a fost lung și obositor, dar și plin

de speranță. Nu știam exact unde voi ajunge, dar știam că trebuie să merg înainte. Treptat, ceva în mine se schimba. Deveneam o femeie mai puternică, mai sigură pe mine, dar, în prezența lui Jack, simțeam o inexplicabilă instabilitate. Era ca și cum o parte din mine se zbătea între ceea ce trebuia să fac și ceea ce începea să mă atragă. Mă închișesem într-o carapace. Lăsasem suferința afară și consideram chiar și cel mai mic succes ca fiind o confirmare a faptului că eram stăpâna propriului destin. Credeam că munca mă va proteja de trecut, de amintiri, de emoții care nu își mai aveau rostul. Însă, nimic din toate acestea nu mai conta acum. Îl văzusem și știam – din prima clipă – că era altfel. Era acel cineva capabil să-mi ofere la fel de multă dragoste pe cât eram eu pregătită să ofer? Furtuna din mine creștea în intensitate. Rafalele de vânt ale sufletului meu își schimbau direcția din nou și din nou, cu forțe înnoite. Uraganul ajunsese la apogeu. Era o atracție senzuală, lipsită de rațiune, o satisfacție grăbită, consumată în grabă. Sufletul meu se zbătea între momente de haos și liniște nefirească, de parcă încerca să cântărească consecințele. Doar atât exista între noi. O dorință intensă, periculoasă. Poate că apropiere aceea tot mai mare avea propriile avantaje – ori ne simțeam din ce în ce mai bine, ori legătura noastră căpăta o altă direcție. Indiferent cine era el, îl doream la fel de mult cum mă dorea și el. Dar mă aflam oare în siguranță în preajma acestui misterios necunoscut? Simțeam cum întreaga mea lume începea să se prăbușească și să se reconstruiască în fiecare zi

petrecută alături de Jack. Îmi plăcea cum mă făcea să mă simt, dar nu puteam să scap de senzația că această atracție era mult mai periculoasă decât îmi dădeam seama. În fiecare zi, mă afundam tot mai mult în jocul seducției, fără să înțeleg unde s-ar putea termina. La început, totul părea simplu. Jack era bărbatul perfect, dar oare nu cumva era o fantezie? Îmi puneam tot mai des întrebarea dacă nu îmi construiam o iluzie, căutând în el ceea ce îmi doream să găsesc în propria viață. Căutasem întotdeauna iubirea adevărată, iar Jack mă făcea să simt că e aproape de mine, dar parcă tot ceva lipsea. Poate că erau prea mulți nori între noi. O întrebare îmi bântuia mintea: „Ce aveam în comun cu el?“. În zilele care au urmat, am încercat să-mi păstrez controlul. Mă gândeam că poate totul era doar o atracție trecătoare, dar cum puteam să renunț când totul în interiorul meu îmi striga să merg mai departe? Când eram prinsă într-o furtună de sentimente contradictorii, ce alegere aveam? Și, mai ales, cât de mult ar putea să mă rănească să cedez acestor impulsuri? Era o perioadă tulbură, dar în mijlocul acestei furtuni mă simțeam mai vie ca niciodată. De câte ori mă gândeam la Jack, inima îmi bătea mai repede, dar la fel și teama era prezentă. Poate că ceea ce simțeam nu era doar iubire; era o neliniște profundă, un dor nesfârșit de ceva ce nu putea defini încă. Totuși, în fața acestor conflicte interioare, o întrebare mă bântuia: „Era această iubire adevărată sau doar un alt capitol al unei povești neterminate?“. Am abuzat destul de timpul lui, i-am cerut mai mult decât îi ofeream. De ce mă

simțeam atât de prinsă în capcana aceasta? Poate că era doar o dorință de a găsi ceva dincolo de rutina zilelor mele, un fel de escapism.

Având coatele sprijinite pe genunchi și bărbia în palmă, îl ascultam pe jumătate hipnotizată de vocea lui. În prezența acestui bărbat, mă simțeam cuprinsă de un sentiment de siguranță pe care îl cunoscusem rareori până atunci. Mă relaxam pentru câteva clipe, lăsându-mă dominată de forța pe care o emana. Îmi era greu să înțeleg ce se întâmpla cu mine, dar îl simțeam atât de aproape, ca și cum ar fi fost tot ce aveam nevoie pentru a mă simți întreagă. Totuși, pe măsură ce minutele treceau, o neliniște îmi cuprindea sufletul. Nu eram sigură că îl puteam aprecia la adevărata lui valoare, așa cum ar fi meritat. L-am tot privit, căutând semne care să mă ajute să înțeleg ce simțeam, dar tot ce am găsit a fost o întrebare: „Oare tot ce trăiam era real sau doar o fantezie pe care o construiseam din nevoia de a simți că sunt dorită?“. Ceea ce mă frământa cel mai mult era faptul că nu aveam răspunsuri clare. În loc să fiu calmă și echilibrată, simțeam că mă afundam tot mai mult în incertitudine. Jack devenea o enigmă, un mister care mă atrăgea, dar îmi era frică să pătrund prea adânc în acea lume. Nu știam ce se întâmplă cu mine. Până nu demult, viața era clar conturată – un mariaj stabil, copii,

responsabilități. Totul părea așezat, previzibil, dar, în același timp, sufocant. Căsnicia devenise o rutină în care nu mă mai regăseam, iar plecarea fusese singura mea cale de a-mi recăpăta libertatea. Însă, acum, în prezența lui Jack, lucrurile se complicau și mai mult. În prezența lui, mă simțeam în siguranță. Era o siguranță diferită, care venea dintr-o conexiune instinctivă, din felul în care privirea lui părea să mă pătrundă până în cele mai ascunse colțuri ale sufletului meu. Dar, în același timp, nu puteam să nu mă întreb „Ce aveam în comun?“. Mă vedeam prinsă într-o relație nedefinită, un vârtej de emoții pe care nu le mai trăisem până atunci. Nu știam dacă îl înțelegeam pe deplin sau dacă el îmi ascundea ceva. Mă temeam să mă las dusă de val, dar, în același timp, nu puteam rezista. Pe măsură ce zilele treceau, mă regăseam tot mai mult prinsă între dorință și rațiune. Era începutul unei iubiri reale sau doar un alt capitol al unei povești care avea să mă rănească din nou? Încercam să mă conving că, poate, totul era doar o atracție trecătoare, o slăbiciune de moment cauzată de singurătate și imboldul de a fi dorită. Dar, în realitate, teama mă încolțea tot mai mult. Toată furtuna de sentimente era doar o iluzie, o capcană în care mă aruncasem fără să mă gândesc la consecințe. Jack era calm, aproape enigmatic, iar acest lucru mă atrăgea și mai mult. Într-o pauză de masă, când la job toți păreau pierduți în telefoane și obo-seală, m-a surprins venind direct spre mine cu acea privire senină și zâmbetul lui calm.

— Ți-e foame? mă întrebă luându-mă de braț.

M-am gândit o clipă înainte de a răspunde:

— Mor de foame!

— E cam devreme pentru cină, dar sunt sigur că ne vor da ceva de mâncare, spuse el, zâmbind. Te duc la cea mai bună bucătărie din oraș. Cine știe, poate vei scrie chiar un articol. Gura lui se curbă într-un zâmbet amuzat.

Am plecat împreună fără să îmi pese de ce gândesc ceilalți, deși sufletul îmi era plin de neliniște. Niciodată, dar niciodată, nu mă simțisem atât de vulnerabilă. Nu trebuia să afle că îl iubesc. Faptul că se purta frumos cu mine nu însemna că simțea la fel. Poate că, în realitate, doar mă folosea ca să mă conducă spre legătura pe care o dorea el.

După un drum de o oră și ceva ne aflam la un mic restaurant intim, în afara orașului, un fel de popas retras într-o padure. Deschizând meniul, am încercat să mă hotărâsc la ceva.

— O să iau din astea. Papilele mele gustative sunt avide de experiențe noi.

Privirea lui s-a întunecat ușor, iar zâmbetul i s-a transformat într-o expresie gânditoare.

— Cu setea ta de nou, ai epuiza acest loc într-un an, zise el șoptit, încercând să mă tachineze.

Încet-încet, începuse să mă vadă cu alți ochi. Niciodată nu simulam pasiunea în fața unui chip frumos și fericit,